

OMLADINSKA PRUGA

BROJ 237

ŠAMAC-SARAJEVO

... Naše radne akcije spajale su intelektualnu i radničku omladinu, omladinu raznih nacionalnosti, stvarajući od nje monolitnu cjelinu, izrasle su mase ljudi koje su, zatim odlazile na razne stručne poslove. Ako je rad omladine i bio nešto skuplji, ne treba zaboravljati na to da se nešto mora potrošiti i na izgradnju čovjeka. Čovjek nešto vrijedi, a kod nas treba da najviše vrijedi...

Žabice

Sarajka Vesna Krčmar, studentkinja Filozofskog fakulteta u Sarajevu, jedna je od onih koje se mogu pohvaliti da su pričvršćivale posljednje šine na pruzi od Doboja do Zenice... Na slici je Vesna dok postavlja popularnu žabicu...

I. T.

POBJEDE AKCIJE

Motiv uspjeha - zajednički uspjeh

Na trasi se radilo u smjenama, ali su se i društvene aktivnosti prilagođavale takvim uslovima ♦ Želja za ostvarivanje zajedničkog zadatka je u svakom trenutku i na svakom mjestu bila najprimarnija

DOBOJ, 24. NOVEMBRA — Izgrađena u rekordno kratkom roku, pruga između Doboja i Zenice — koja će u nedjelju najsvetčanije biti puštena u saobraćaj — najbolje je mjerilo uspješnosti radnih aktivnosti ORA »Šamac — Sarajevo 78«. Mnogo je urađeno, pa se i radilo mnogo. Ista takva konstatacija odnosi se i na društvene aktivnosti, koje su bile isprepletene sa radnim, i teško je, pa i nemoguće, praviti usporedbe gdje je više učinjeno.

Tako smo i mi o društvenim aktivnostima kontinuirano pisali, a sada bi da posebno osvjetlimo dva momenta: koncipiranje programa i njegovo ostvarivanje, jer izuzetni rezultati obavezuju da o tome posebno pišemo, tim prije što je u mnogome rađeno bez uzora, pa će, uz sadašnje rezultate, ovaj recept moći da koristi i za ubuduće.

Osnovna koncepcija programa društvenih aktivnosti bila je bazirana na tome da brigadisti budu subjekt tog programa. Da sposobnosti i sklonosti svih dođu do izražaja, da program zadovolji i lične i društvene interese. Zbog toga je u ukupnoj delegatskoj samoupravnoj organizaciji Akcije dato adekvatno mjesto komisijama skupštine smjene. Članovi komisija u naseljima bili su delegati iz svih brigada. Oni su se dogovarali o svemu, osiguravali objektivnost javnog vrednovanja. Jer, ovdje je sve vrednovano. Zašto? Zbog razvijanja takmičarskog duha, sa namjerom da se mladi čovjek uči i navikava da procjenjuje svoj rad i rad uopšte, ukupnu aktivnost svih i ukupni doprinos. I, desilo se ono najljepše: motiv uspjeha postao je — zajednički uspjeh. Primjera radi, nije bilo žalbi da je neka brigada oštećena, na-

protiv, brigade su za specijalce određivale najbolje brigadiste, iako su znali da su time lišeni njihovog doprinosa u vrednovanju učinka brigade!

Pa kad se tako radilo, kad je takva bila svijest, onda nije bilo teško organizovati društvene aktivnosti, iako su intenzivne radne aktivnosti diktirale izvjesne teškoće. Na trasi se radilo po smjenama, ali su i u naseljima društvene aktivnosti prilagođavane tome — i ovdje se radilo u smjenama.

Time se, evo, vraćamo na početak ovog teksta o direktnoj povezanosti radnih i društvenih aktivnosti. One su proisticale jedne iz drugih. Želja za ostvarivanjem zajedničkog zadatka bila je najprimarnija i to zaista ostavlja snažne impresije o sadašnjoj generaciji naših mladih ljudi...

I. TALJIĆ

ODBROJAVANJE U DOLINI BOSNE

Još danas i sutra

Do završnih svečanosti već se broje sati ♦ Atmosfera u sva četiri omladinska naselja slavljenička — sasvim se približava vrijeme polaska pobjedničkog voza iz Doboja

DOBOJ, 24. NOVEMBRA — U naseljima omladinskih radnih brigada i duž trase sve je u znaku potpunog finiša Omladinske radne akcije »Šamac — Sarajevo 78«.

Atmosfera svečana, ali i radna. Jer, i danas su brigade radile na trasi; obavljani su završni poslovi, dekorisani objekti i krajolik uz prugu.

Naveče su u sva četiri Brigadirska naselja — u Doboju, Zavidovićima, Žepču i Nemilju, održane skupštine smjena, a u subotu ujutro, u 10 sati održaće se i Skupština osme smjene Akcije.

Posebno obilježje današnje aktivnosti predstavlja sastanak žirija koji je sumirao rezultate konkursa »Omladinske pruge«. Jedno od trajnih obilježja ovog našeg konkursa za literarno stvaralaštvo brigadista ORA »Šamac — Sarajevo 78« predstavlja pojavljivanje knjige »Pruga na dlanovima«. Knjigu čine prozni i poetski radovi akcijaša o Akciji. Omladinska pruga u »Oslobođenju« dala je najveći podsticaj afirmaciji takvog stvaralaštva, a u mnogome baš ti objavljeni radovi objavljeni su u ovoj knjizi, čija će se promocija obaviti u subotu. U istoj prilici izvršiće se i promocija LP ploče »Sunčane pruge«. Riječ je o osam pjesama nastalih bez uobičajenih narudžbi, nastalih na Akciji između trase i društvenih aktivnosti. Ploča je izdata u tiražu od šest hiljada primjeraka, košta 50 dinara, a prihod će ići za izgradnju spomen-doma Prvog kongresa USAOJ-a u Bihaću. Oba ova dokumenta — i književni i muzički — odišu potpunom doživljenošću.

Ove promocije samo su jedna u nizu manifestacija povodom završetka osme smjene. U subotu će gorjeti vatre i logorske i one u ljudima, kao uvod u završenu svečanost 26. novembra. Ovdje, u Doboju, sutra će, takođe najsvetčanije, biti dočekani putnici za svečani voz: članovi Savjeta Akcije, delegacije Federacije, Socijalističke Republike Bosne i Hercegovine, svih ostalih socijalističkih republika i dviju socijalističkih autonomnih pokrajina, kao i brigadisti omladinskih radnih brigada, predstavnici ŽTO, izvođača radova i akreditovani novinari.

Inače, naše odbrojavanje se takođe privodi kraju. Danas je 237. dan, dan otkako je otvorena ORA »Šamac — Sarajevo 78« do završnih svečanosti već se broje sati —

СУСРЕТИ У ОМЛАДИНСКИМ НАСЕЉИМА

Ту су и наше лопате...

ОРБ «Младост» из Завидовића није викенд-бригада, а није била настањена ни у Омладинском насељу, али су свакодневно били тамо гдје је било посла ◊ Анкица Фуксик и Севлија Окановић, бригадирке-ветерани, с поносом истичу бригадирски полет и њихово велико дјело

ЗАВИДОВИЋИ, 24. НОВЕМБРА — Мјесец дана радила је ОРБ «Младост» из Завидовића. Сваког викенда и сваког дана ако је требало долазили су омладинци из школа и радних организација у помоћ друговима у Насељу. Привикли на посао, саживјели са Акцијом, домаћини у граду гдје је смјештено осам стотина градитеља, нису ниједног часа размишљали,

и они су били на прузи. Па и онда кад за њих није било довољно посла. Међу њима сваки пут биле су Анкица Фуксик и Севлија Окановић, ветеранке, учеснице народноослободилачког рата, омладинке, бригадирке.

Зар не доћи, а чути пјесму бригадирску и то ону коју су и оне пјевале 1947?! Не бити поред првог колосијека у који су уткале

дио младости, а градити нови са једном другом младом, за једну другу младост и будућност. Увијек ведре и расположене за рад, одушевљено говоре о Акцији, о овом драгом и великом другом колосијеку.

Анкица Фуксик градила је пругу Брчко — Бановићи и први колосијек пруге Шамац — Сарајево, на изградњу пруге отишла је из болничке службе. Тада је њена помоћ била од великог значаја. И сада, још увијек, Анкица ради у Медицинском центру у Завидовићима.

— Изађем на ходник па угледам бригадира, направим му одмах пролаз. Не смије он чекати. И не знам како то да вам кажем, али те бригадирске блузе живе негде у мени, сва затреперим и све бих могла урадити оног тренутка кад их угледам. Пролазим Станицом. Застанем. Туцањик ми онај бљешти пред очима, па кажем ту су и моје лопате и моје руке... говори Анкица и погледом се договара и осјећа и разговора са Севлијом, другарицом с пруге.

— Жао ми је само што од почетка нисам на изградњи. Радила бих сигурно овако, а и ово вријеме

док сам била на прузи била сам подмлађена, млада и пресрећна што сам с младима и колико бих још колосијека могла градити, каже Севлија Окановић, а сузе јој сјаје у очима.

— Радосне смо што се пруга завршава, пресрећне. То је пobjеда свих нас, али не могу се сузе сакрити. Не могу да замислим да ће све ово опустјети — говори и брише сузе Анкица Фуксик.

У разговору са командантом На сеља Аднаном Кресом и замјеником Бегајетом Ибраковић, чије су биле гошће, жељеле су, а и говориле су саме о прози, о својој великој љубави о својој великој младости. Сваки њихов замах и свака њихова ријеч у пјесми израз су привржености омладине, израз љубави. Нема у очима сјете што је младост прошла — ми смо младе још увијек. Све док желимо и можемо да радимо, своје године нећемо осјећати.

На крају разговора Аднан Кресо уручио им је симболичне поклоне Акцији. Њиховој радости није било краја.

— И ма гдје били позовите нас, ми ћемо опет доћи.

Е. АЛЕЧКОВИЋ

Примјерна »Шеста«

Омладинску радну бригаду «Шеста пролетерска источнбосанска» сачињавали су млади из деветнаест општина сјевероисточне Босне, са подручја Међуопштинске конференције ССО Тузла. Иако су то сусједне општине, они су се, у већини, овдје упознали. Исковали су чврсто пријатељство, тако да ће се то одразити и на приснију сарадњу тих општина, поготово између младих. «Шеста» је у свему била примјер, а тренутак са трасе овјековјечила је камера. Менсур Хотих и Зилка Рагибовић снимљени су док су преносили праг. Менсур лијевом руком, а Зилка неће да буде неравноправна па је клијешта приграбила у обе руке, углавном, није било ни тешко...

И. Т.

МОНОЛОГ БРИГАДИРА ИЗ ЈУНСКЕ СМЈЕНЕ

Поздрав Републици са пругом у руци

Мићо Ждрале

СТИГАО ЈЕ ПОЗИВ И МИЋИ, анцијашу треће смјене ОРА «Шамац — Сарајево 78» да присуствује свечаном пуштању у саобраћај другог колосијека ◊ Радост голема, а радна пobjеда још већа

— Међу хиљадама бригадира који су градили други колосијек железничке пруге од Добоја до Зенице био сам и ја Мићо Ждрале омладинац из Калиновика. Радио сам у трећој смјени, у мјесецу јуну кад љето замјењује прољеће, кад младост забуја и пјесма потече из хиљада грла. И нисам осјећтио умор ниједног од тих тридесет дана колико сам био у Неми-

лој, у ОРБ «Игмански марш», коју је сачињавало 90 младих и дјевојака из сусједних општина — Калиновика и Трнова.

— Било нас је 90 као један, сви смо се трудили да у то наше, у ту пругу, уградимо себе. Ја сам имао срећу да будем први бригадир дана, признање ми дадоше за ископане кубике земље за пожртвовање и занос. То ме још силније понесе, другови из Бригаде ме стално хвале, а на крају смјене ударничка значка и успомена за незаборав и жеља да опет дођем на пругу и градим.

У Немилој домовина у малом, млади из свих крајева наше земље. Свакодневна друговања, радости, пријатељства и сјећања. А та сјећања не могу изблиједити. Радио сам мјесец дана, а то све ми некако прође као један трен, све бијаше некако брзо и ја сам био срећан што смо радили добро, а тешко ми је било кад смо се растајали. Од тада сам почео раз-

мишљати о новој акцији, о нашем новом сусрету на прузи, или неком другом градилишту — свеједно.

И догодине ћу на прузи да наставим са друговима започето, да градимо други колосијек од Зенице до Сарајева. Догодине бих волио да будем у првој смјени, да будем у свему први и да потврдим ударничко признање. Опет ћу се радовати ископаним километрима, старим друговима, које ћу, надам се, опет срести и новим које ћу упознати. Опет ће потећи пјесма за сваки ископани кубик и градњу пруге наше младости.

Ових дана сам још једном био срећан: добио сам позив да присуствујем отварању другог колосијека пруге Добој — Зеница. Радост ће тада бити већа него икад. Наше дјело, нашу пobjеду — пругу предаћемо Републици за њен рођендан.

М. Ж.

DANI NEZABORAVA

Tračnice prošle - sjećanja nisu

Sve pruge, magistrale, iskopani kanali, isušene močvare, svi grandiozni objekti koje je gradila omladina ostaju za istoriju, a Akcija i njena bezbrojna drugarstva u srcu se nose — zauvijek

NEMILA, NOVEMBRA — Maglovito i hladno jutro nad Nemilom. Brigadiri su već na trasi, ugrađuju i posljednje količine tucanika u novosagrađeni kolosijek. Dva prijatelja koji su se prvi put sreli na Akciji, u trećoj smjeni, prelaze most preko Bosne. Obadva na zadatku — jedan da nešto zapiše, a drugi da kamerom ovjekovječi trenutke izgradnje pruge mladosti. Ispod mosta lijeno se valja Bosna, a iza njih Vranduk zavijen u sivilo. Sa mosta put vodi na desnu stranu, prema tunelu Bistričak.

— Sjećaš se kad smo ljetos ovom istom stazom išli na trasu. Bila je tada vrućina, a vidi sad...

— Baš mi je drago što smo, nakon četiri mjeseca, opet zajedno na istom poslu. Gledaj, ovdje je sve gotovo. A kad smo posljednji put bili, skidali su humus sa nasipa kojim prolazi prvi kolosijek.

— Da, sjećam se i brigade koja je radila — »Igmanci«. Tako smo ih zvali. Onaj njihov ekonom Sekula ostaće mi uvijek u sjećanju. Pravi šeret. Znao je taj zabavljati cijelo društvo, a da se sam ne nasmije. Pa kad on,

Miće i Marinko zapjevaju... Bili su zlatni momci.

— A zaboravio si onu malenu, što nam se u početku predstavljala kao Slađana, kad ono Milica. To smo kasnije doznali. Ma, nije ni važno ime, dobro smo se slagali sa svima.

— Nema više one stijene, pogledaj, tu sada prolazi kolosijek. Znaš, kad smo satima čekali da snimimo pad stijene. Rušili su je Prnjavorčani, sve kamen po kamen, a ni da je pomaknu. Ešref, Mirso i ostali, samo su je uspjeli malo mrdnuti, ali im se kasnije predala.

Tu je i Bistričak, tunel već zavrešn, postavlja se kontaktna mreža. Dvojica drugara nastavljaju pješačenje prema sjeveru, uz trasu.

— E, ovdje smo isto ljetos bili zajedno. Sjećaš se kad sam utovarilo dvojica kolica zemlje. Radio sam i ja nešto.

— Zna se, radio si kod kolica, jer je to isto radila ona ljepuška... kako se ono zvala?

— Nije važno, nemoj sad o tome. — Onda se dovozila zemlja za nasip, a evo već tim nasipom prolazi i

prvi voz. Kao da je juče bilo kad smo se odmarali na travi kud sada prolazi kolosijek.

— Zaista je doživljaj prisustvovati radanju jednog ovakvog objekta.

— Tu je i most u Topčić-Polju, ljepotom što se pružio preko Bosne i puta, a ljetos su se kopali temelji.

Naši junaci već su u Naselju. Vani je još hladno. U kancelariji je mnogo ugodnije. Zajednički pregledaju fotografije iz jedne kućije na kojoj piše »treća smjena«.

— Ovo je svadba, brigadirska. Kad su krenuli sa pozornice, kao, voze mladence kući, uz put su ih prevrnuli u travu. Znali su se zabavljati. Pero je bio mladoženja, a Dževada mlada.

— Eh, taj Pero. Kaže kad mu otac vidi sliku u novinama misliće da se stvarno oženio, što bi i volio. A imao je jarana Atifa, kojeg su svi zvali Burduš. Kad, ono, Pero ode u bolnicu na nekoliko dana, a Burduš tužan, neraspoložen. Ne mogu ja bez Pere, govorio je, on me i na Akciju doveo.

— Pazi, ples. A, to je ono kada je organizovano takmičenje za najbolji

plesački par. Pobijedili su Žuza i Boris, bili su nenadmašni i u glumi.

— Vidi, Jelica. Nije ta djevojka imala sreće. Samo što je nekoliko dana radila na trasi povrijedila je koljeno, tako da nije mogla više na trasu. Plakala je, bio je tužan njen rastanak sa ostalim brigadirima.

— To je ona iz zagrebačke brigade. A, sjećaš se njihovog Čarlija, nasmijavao je taj sve brigadire gegovima Čarli Čaplina. Pa, kad su išli u Nemilu, davali su neki program, Čarli je bio junak predstave.

— U sjećanju su još mnogi dragi likovi. Abaz iz Novog Pazara, koji mi je pričao kako je završio kurs za fudbalske sudije, te će sad suditi na utakmicama. Pa, Vera iz Črnomelja, uvijek je sa sobom nosila sliku djece čija je odgojiteljica u vrtiću, Ela je odlično igrala nogomet, Boni, sanitetlija brigade, Dušan, najviši u brigadi i mnogi, mnogi drugi.

I tako razgovaraju dva prijatelja o danima provedenim sa brigadirima, o danima koji će im ostati dugo u sjećanju.

Luka JELAVIĆ

Jedinstvena pošta, brigadirska...

DOBOJ, NOVEMBRA — Sa završetkom Akcije pretače da radi i jedinstvena pošta. Riječ je o brigadirskoj, i to pravoj pravcatoj pošti.

Naime, u Naselju omladinskih radnih brigada u Doboju ljetos je (od treće smjene) otvorena pošta. Dolaskom brigadista izniklo je, u stvari, cijelo novo dobojsko naselje, kvart jedan... Štab Akcije i Naselja pobrinuli su se da udovolje svim potrebama brigadista, a kako se brigadisti veoma često (razglednicom, pismom, telefonom) javljaju svojoj rodbini, poznicima, prijateljima — otvorena je i pošta u Naselju.

Pošta je radila svakodnevno od 15 do 21 sat. Dnevno je otpremala bar 300 razglednica i više od 150 pisama, dok se mjesečno obavljalo oko 800 telefonskih razgovora...

Baš bi bilo zanimljivo oslušnuti ili pročitati šta govore ili pišu brigadisti. Ali, to se, naravno, kosi sa kodeksima poštarskog i novinarskog posla. U svakom slučaju, brigadirska pošta je potpuno opravdala svoju funkciju, a pozdravi upućeni odavde vazda će se pamti, pisma i razglednice čuvati među najdražim uspomena!

I. T.

Drugarstvo je kad se dvojica-trojica druže, a ovdje najveće drugarstvo, jer se svi družimo — kažu Uzeir Čato i Halil Džafić

PIONIRI — UDARNICI

Razredniku umjesto razglednice

Uzeir Čato i Halil Džafić, najmlađi brigadiri Omladinskog naselja u Doboju, sa udarničkim značkama pozdravljaju svog nastavnika fizike Omera

DOBOJ, 24. NOVEMBRA — Uzeir Čato i Halil Džafić stari su dva-deset i šest godina. To ukupno. Pojedinačno su mladi po trinaest go-

dina. Učenici su sedmog razreda Osnovne škole »Vuk Karadžić« u Višegradu. Ovdje na ORA »Šamac« —Sarajevo 78« najmlađi su učesnici

osme smjene nastanjeni u Naselju omladinskih radnih brigada u Doboju.

Prvo, kako uče:

Uzeir: — Ja sam s četvorkom, vrlo dobar dak.

Halil: — Ja između trojke i četvorke, nema problema.

Zašto su došli na Akciju:

Halil: — Čuo sam da se ide u brigadu, pitao nastavnika da me pušti i, eto, došao.

Uzeir: — Moj stariji brat je akcijaš, ne može ispred mene.

Kako im je ovdje:

Uzeir: — Naši drugovi se odnose drugarski, pomažu nam, pa nam je potpuno dobro.

Halil: — Stariji drugovi me dobro paze; nosim vodu, raznosim žabice, ubacujem kamenje; sve je drugarstvo.

Upravo to — drugarstvo — najviše im se i dopada. Pa, šta je to drugarstvo? Orgovaraju zajednički:

— Drugarstvo je kad se dvojica-trojica druže, a ovdje se družimo svi i to je veliko i najbolje drugarstvo. Drugarstvo je kad uzmi ispred nas veći kamen, pa ga oni podignu. Drugarstvo je i kad nas pokrivaju po noći. I još je svašta drugarstvo, sve najbolje redom.

Još posebno hvale svog razrednika nastavnika fizike Omera. Htjeli su da mu se jave razglednicom, ali se nikako nisu sjetili nastavnikovog prezimena. To je i razumljivo, jer se daci s fizikom sreću u sedmom razredu, pa su se Omer Čato i Halil Džafić tek bili upoznali s nastavnikom Omerom i ubrzo krenuli na Akciju. U žurbi su zaboravili prezime i zato molimo razrednika sedmog razreda u Višegradu da ove redove primi kao iskren pozdrav i zahvalnost za povjerenje u dvojicu svojih daka. Ta dvojica su osvijetlali obraz, u Višegrad se vraćaju sa udarničkim značkama, a potpuno su ih zavrijedili...

Isnam TALJIĆ

Резултати конкурса
»Омладинске пруге«

Проглашени добитници награда

Прву награду, коју је обезбиједила Привредна банка Сарајево, телевизор »панорама-некец«, добио Милан Тривић за текст под насловом »Учитељици с љубављу«

ДОВОЈ, 24. НОВЕМБРА — Чланови жирија за наш конкурс данас су у Штабу ОРА »Шамац — Сарајево 78« одлучили о резултатима. Гласање чланова жирија који су сачињавали Михрет Диздар, руководилац Центра за информисање Штаба Акције, Јадранка Гозић, замјеник команданта Насеља у Добоју за друштвене активности, Јела Топић, замјеник команданта ОРБ у Жепчу за идејни рад, културу и информисање и новинар омладинске пруге акредитован у Штабу у Насељу у Добоју, ријешили су да телевизор »панорама-кекец« за рад »Учитељици с љубављу« додјели Милану Тривићу, бригадисти ОРБ »Прва крајишка пролетерска бригада« Насеље Жепче.

Библиотека »Малих новина« припала је Џеваду Кучукалићу ОРБ »Седам секретара СКОЈ-а« из сарајевске општине Нови град, за рад »Не брине за пругу, мајко«. Награда Издавачке дјелатности НИПРО »Ослобођење« такође библиотека припала је Живојину Дамјановићу бригадисти ОРБ »Франц Розман Стане« за пјесму »Писмо за колосек«. Три годишње претплате на »Ослобођење« добили су: Радослав Перезовић ОРБ »Фамос« Насеље Завидовићи за рад »Све су бригадирке лијепе«, Сузана Гргић ОРБ »Феријалац« Насеље Немила за рад »А пруга је љубав грађена срцем« и Драган Алорић ОРБ »Горњедринска« из Горажда за прозни рад »Хвала ти акцијо«.

Постигли су што нико није

ОРБ »Франц Розман стане« из Љубљанске армијске области, радила је у седмој смјени и већи дио осме. Ова бригада постигла је што нико није. Освојила је сва могућа признања: девет пута проглашена ударном, два пута добила највише признање Акције, Заставу »Омладинска пруга 47«, предложена за признање Републичке конференције ССОБХ и за највише признање ССОЈ — Плакету »Вељко Влаховић«, завријеђене су 182 ударничке значке, исто толико похвала, број комуниста се повећао од 34 на 66, па су свих стотину бригадиста сада у чланству Савеза комуниста. Команда је у осмој смјени радна и специјална, а овај фото-детал мали је дио илустрације о раду војника-бригадиста. Иначе у свакој смјени на Акцији је учествовала бригада ЈНА, што је још једна потврда нашег јединства исказаног и на овој поносу пружи...
И. Т.

КАЗИВАЊА ВЕТЕРАНА

Алатничар у три смјене

Душко Лучић, главни за обезбјеђење алата бригадирима Омладинског насеља у Немилој, заузет је од јутра до сутра ♦ На Акцији је од њеног почетка, а посебно задовољство причињава учешће у завршници и свечаној предаји пруге у саобраћај

НЕМИЛА, НОВЕМБРА — Већ осам мјесеци у Насељу ОРБ у Немилој налази се Душко Лучић, главни за алат. Његов посао је одговоран и тежан. Сваки дан он мора бригадистима обезбиједити лопате, крапце, колица и све што им је потребно за рад на прузи.

— Пратично, цијели дан нема ни тренутка слободног времена. Бригаде одлазе на трасу и ујутро и у подне и увече. Свим градитељима морам дати алат и сви они ме знају. Волим што сам на Акцији. Истина ово није прва акција на којој учествујем. Још 1946. године градио сам пругу Брчко — Бановићи, пуна четири мјесеца. Тамо сам у бригади из Босанског Новог, са својим љутим Крајишницима био битан за изградњу пруге. Већ 1947. године дошао сам у долину Босне, да градим први колоси-

јек пруге Шамац — Сарајево. То су били дани испуњени огромним заносом којег смо испољавали. Радио сам на Вратолому, такође четири мјесеца. Затим сам отишао да градим Нови Београд, па Ауто-пут »Братство-јединство...« — каже чина Дуле.

И чина Дуле, нао га са симпатијама зову сви бригадисти, поново је дошао на пругу. Сада, као пензионер, транио је да му одреде посао на којем ће моћи да да све од себе. И често, нада се оно њега онупе младих и дјевојке, он им прича о ударничким данима послеријатне обнове и изградње земље, прича им о рату, о биткама кроз које је прошао. Офанзива на Козари, офанзива на Грмечу, битка на Сутјесци, ослобађање Београда, Сремски фронт... Трају сјећања ратника, ветерана, бригадисте. А младост га с панњом слуша,

учи из његовог богатог животног искуства.

— Веома ми је драго што сам свих ових осам мјесеци могао да пратим рад младих из цијеле Југославије. Не може се рећи да је од кога био бољи. Сви су радили и раде са одушевљењем које је ирасило и моју генерацију из 1947. године. Пруга је завршена, али увијек ћу се сјећати својих младих пријатеља. Жеља ми је да се и идуће године нађемо на неком радилишту, на некој радној акцији — рекао нам је чина Дуле.

И док разговарам о чина Дулетом Лучићем, он нам показује писма и разгледнице са жиговима готово сваног нашег краја. Пишу му омладинци, градитељи другог колосијена, пишу човјеку који им је био примјер.

И. Т.

Тузлаци врсни стријелци

НЕМИЛА, НОВЕМБРА — У организацији ОРБ »Други октобар« из Тузле одржано је такмичење у стрељаштву. У гађању из ваздушне пушке учествовале су екипе свих бригада и екипа Радне заједнице Штаба Насеља. Најуспјешнији су били стријелци ОРБ »Други октобар«, који су сакупили 179 кругова, друга је ОРБ »Феријалац« са 147 кругова, а трећа ОРБ »Стевица Јовановић« са 133 круга.

У појединачној конкуренцији најуспјешнија је била Љубинка Богатовић, из ОРБ »Феријалац«, са 62 круга, док је код мушкараца најбоље око и најмирнију руку имао Раденко Павловић, трасер Насеља са 71 кругом.